

Lieta C-470/19**Lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu kopsavilkums saskaņā ar Tiesas Reglamenta 98. panta 1. punktu****Iesniegšanas datums:**

2019. gada 17. jūnijā

Iesniedzējtiesa:

High Court (Īrija)

Datums, kurā pieņemts iesniedzējtiesas nolēmums:

2019. gada 21. maijs

Apelācijas sūdzības iesniedzēja:

Friends of the Irish Environment Limited

Atbildētājs:

Commissioner for Environmental Information

Par strīda priekšmetu pamatlietā

Iesniedzējtiesā izskatāmais jautājums ir par apelācijas sūdzības iesniedzēja iesniegto pieprasījumu piekļūt informācijai par vidi, kas ir *Courts Service of Ireland* (Īrijas Tiesu dienests) (pirmais lietas dalībnieks) rīcībā saistībā ar tiesvedību lietā *X* un *Y* (otrais lietas dalībnieks)/*An Bord Pleanála* (valsts teritorijas plānošanas apelācijas padome) (trešais lietas dalībnieks) 2013 450 JR ([[2016]] IEHC 134), kurā *Irish High Court* (Īrijas Augstākā tiesa) 2016. gada 25. februārī pasludināja spriedumu, kas netika pārsūdzēts.

Lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu priekšmets un juridiskais pamats

Šis lūgums ir iesniegts saskaņā ar LESD 267. pantu. Iesniedzējtiesa lūdz interpretēt Eiropas Parlamenta un Padomes 2003. gada 28. janvāra Direktīvas 2003/4/EK par vides informācijas pieejamību sabiedrībai un par Padomes Direktīvas 90/313/EEK atcelšanu 2. panta 2. punktu.

Prejudiciālais jautājums

Vai kontrolēta piekļuve tiesu dokumentiem par procesu, kurā ir pieņemts galīgais spriedums, notecējis termiņš pārsūdzības iesniegšanai un nav iesniegta pārsūdzība vai pieteikums par turpināšanu, bet noteiktos apstākļos ir iespējami turpmāki pieteikumi, ir “tiesu varas” īstenošana Eiropas Parlamenta un Padomes 2003. gada 28. janvāra Direktīvas 2003/4/EK par vides informācijas pieejamību sabiedrībai un par Padomes Direktīvas 90/313/EEK atcelšanu 2. panta 2. punkta nozīmē?

Starptautiskās konvencijas

Konvencija par pieeju informācijai, sabiedrības dalību lēmumu pieņemšanā un iespēju griezties tiesas iestādēs saistībā ar vides jautājumiem (turpmāk tekstā – “Orhūsas konvencija”).

Atbilstošās Savienības tiesību normas

Eiropas Parlamenta un Padomes 2003. gada 28. janvāra Direktīva 2003/4/EK par vides informācijas pieejamību sabiedrībai un par Padomes Direktīvas 90/313/EEK atcelšanu (turpmāk tekstā – “Direktīva”), preambulas 1., 9., 11. un 16. apsvērumi un 1. pants, 2. panta 2. punkts un 4. pants.

Eiropas Parlamenta un Padomes 2001. gada 30. maija Regula (EK) Nr. 1049/2001 par publisku piekļuvi Eiropas Parlamenta, Padomes un Komisijas dokumentiem (turpmāk tekstā – “Regula Nr. 1049/2001”), 4. panta 2. punkts.

Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (EK) Nr. 1367/2006 (2006. gada 6. septembris) par to, kā Kopienas iestādēm un struktūrām piemērot Orhūsas Konvenciju par pieeju informācijai, sabiedrības dalību lēmumu pieņemšanā un iespēju griezties tiesu iestādēs saistībā ar vides jautājumiem (turpmāk tekstā – “Orhūsas regula”).

Eiropas Kopienas dibināšanas līgums, 255. pants.

Līgums par Eiropas Savienības darbību, 15. panta 3. punkts.

Eiropas Parlamenta un Padomes 2016. gada 27. aprīļa Regula (ES) Nr. 2016/679 par fizisku personu aizsardzību attiecībā uz personas datu apstrādi un šādu datu brīvu apriti un ar ko atceļ Direktīvu 95/46/EK (Vispārīgā datu aizsardzības regula), 23. panta 1. punkta f) apakšpunkts.

Vispārējās tiesas Reglamenta 38. panta 2. punkts.

Spriedums, 2012. gada 14. februāris, *Flachglas Torgau*, C-204/09, EU:C:2012:71.

Ģenerāladvokātes Eleanoras Šarpstones secinājumi lietā *Flachglas Torgau*, C-204/09, EU:C:2011:413.

2013. gada 18. jūlija spriedums lietā *Deutsche Umwelthilfe*, C-515/11, EU:C:2013:523.

Ģenerāladvokāta Pojareša Maduro secinājumi apvienotajās lietās *Zviedrija un API/Komisija un Komisija/API*, C-514/07 P, C-528/07 P un C-532/07 P, EU:C:2009:592 (turpmāk tekstā – “*API*”).

Spriedums, 2010. gada 21. septembris, *Zviedrija u.c. / API un Komisija*, C-514/07 P, C-528/07 P un C-532/07 P, EU:C:2010:541.

Spriedums, 2017. gada 18. jūlijs, *Komisija/Breyer*, C-213/15 P, EU:C:2017:563.

Spriedums, 2013. gada 19. decembris, *Fish Legal un Shirley*, C-279/12, EU:C:2013:853 (turpmāk tekstā – “*Fish Legal*”).

Spriedums, 2018. gada 25. jūlijs, *Minister for Justice and Equality* (Tiesu sistēmas nepilnības), C-216/18 PPU, EU:C:2018:586 (turpmāk tekstā – “*LM*”).

Atbilstošās valsts tiesību normas

Eiropas Kopienu noteikumi (par piekļuvi informācijai par vidi) attiecībā uz 2007. – 2018. gadu (valsts tiesību akti, ar kuriem ieviesta Direktīva) (turpmāk tekstā – “Noteikumi”)

Court Officers Act 1926 [1926. gada Tiesu ierēdņu likums] (turpmāk tekstā – “1926. gada likums”), 65. pants

Freedom of Information Act 1997 [1997. gada Likums par informācijas brīvību], 6. panta 1. punkts

Valsts tiesību pārskats par piekļuvi tiesas dokumentiem

Valsts judikatūra par trešo personu piekļuvi tiesas dokumentiem, šķiet, ir pretrunīga, un šie lēmumi nav saskaņoti. Judikatūrā, šķiet, ir atbalstīts uzskats, ka tiesām ir kontrole pār tiesas dokumentu pārvaldību, un ka trešajām personām dokumentus var izsniegt tikai ar tiesas atļauju. Tomēr vienā lietā ir atzīts brīvas pieejamības princips “dokumentiem, kas jau ir bijuši brīvi pieejami atklātā tiesā”, un uz kuriem neattiecas paziņošanas vai citi ierobežojumi.

Nevienā no attiecīgajiem judikatūras materiāliem nav apsvērta Direktīvas par piekļuvi tiesas dokumentiem ietekme.

Valsts tiesību akti šajā jomā attiecas uz kontroli pār piekļuvi tiesas dokumentiem kā tiesas funkciju; tiesu procesuālie noteikumi paredz, ka trešās personas var vērsties tiesā, lai saņemtu atļauju piekļūt tiesas dokumentiem, un ir praktiski norādījumi par trešo personu piekļuvi tiesas dokumentiem, bet uz tiem attiecas tiesu kontrole.

Tomēr 1997. gada Informācijas brīvības likuma 6. panta 1. punktā ir noteikts: “Ievērojot šī likuma noteikumus ikvienai personai ir tiesības uz un [tāpēc] tā var lūgt piekļuvi visiem dokumentiem, kas ir valsts iestādes rīcībā, un šīs likumā noteiktās tiesības ir piekļuves tiesības”.

Turklāt saskaņā ar valsts tiesību aktiem ir iespējams no jauna atsākt tiesvedību pēc galīgo nolēmumu pieņemšanas un/vai pēc tam, kad izsmeltas pārsūdzības iespējas. Tas ir iespējams, kaut arī netipiski, vairākos ierobežotos apstākļos, tai skaitā, lūdzot pagarināt termiņu apelācijas iesniegšanai (nav ārēja ierobežojuma šāda pieteikuma iesniegšanai), iesniedzot pieteikumu izdarīt kļūdas labojumu tiesas nolēmumā vai pieteikumu atcelt tiesas nolēmumu, pamatojoties uz to, ka tas ir nepareizi pieņemts.

Tāpat jāatzīmē, ka pieteikumu par piekļuvi tiesas dokumentiem var iesniegt arī pēc tam, kad pieņemts galīgais nolēmums un/vai izsmeltas pārsūdzības iespējas, lai panāktu izlīguma izpildi vai lai noteiktu pamatotību procesuālam noraidījumam vai *res judicata* spēka attiecināšanai uz nākamajām tiesvedībām.

Īss pamatlīstas faktisko apstākļu un procesa izklāsts

- 1 2016. gada 9. jūlijā apelācijas sūdzības iesniedzēja rakstiski lūdza Īrijas Tiesu dienestam izsniegt [procesuālu] rakstu, ar zvērestu apliecinātu paziņojumu/pierādījumu, rakstveida apsvērumu un izsniegto rīkojumu, kuri ieguvuši saistošu spēku attiecībā uz trešajām personām, kopijas attiecībā uz tiesvedībām starp otro un trešo pusi *High Court* [Augstākā tiesa]. Lūgums tika iesniegts atbilstoši Orhūsas konvencijai, Direktīvai un Noteikumiem.
- 2 2016. gada 13. jūlijā apelācijas sūdzības iesniedzēja saņēma atbildi uz savu lūgumu, kurā bija norādīts, ka Tiesu dienests pēc Noteikumu izvērtēšanas uzskatīja, ka tie neattiecas uz saistībā ar tiesvedību iesniegtajiem dokumentiem, un ka šiem dokumentiem var piekļūt vienīgi tiesvedības dalībnieki un to likumīgie pārstāvji.
- 3 2016. gada 18. jūlijā apelācijas sūdzības iesniedzēja informēja Tiesu dienestu, ka tā vēlas panākt, lai tiktu veikta iekšēja pārbaude. Tas, ka Tiesu dienests viena mēneša laikā nebija devis atbildi, kā tas paredzēts Noteikumos, tika uzskatīts par atteikumu, kas apelācijas sūdzības iesniedzējai ļāva iesniegt apelācijas sūdzību atbildētājam.
- 4 Apelācijas sūdzības iesniedzēja iesniedza savu 2016. gada 15. septembra apelācijas sūdzību atbildētājam, ko atbildētājs reģistrēja kā saņemtu 2016. gada 16. septembrī.
- 5 Savā 2017. gada 31. jūlija lēmumā atbildētājs noteica, ka Tiesu dienests glabā pabeigto procedūru dokumentus, darbojoties tiesas statusā, un ka, darbojoties šādā statusā, Tiesu dienests nav valsts iestāde Noteikumu 3. panta 1. punkta nozīmē.

Attiecīgi, komisāram nav jurisdikcijas pārskatīt Tiesas dienesta lēmumu attiecībā uz pieteikumu pieklūt vides informācijai.

Pamatlietas dalībnieku galvenie argumenti

- 6 Apelācijas sūdzības iesniedzējs uzskata, ka atbildētājs ir kļūdījis, Direktīvas izpratnē nepiešķirot “tiesu varas” autonomu interpretāciju, un gandrīz pilnībā paļaujoties uz to, ka 1926. gada likuma 65. panta 3. punktā nav neviens punkts, kurā būtu izbeigta Tiesas dienesta kontrole attiecībā uz prasītajiem dokumentiem. Atbildētājs uzskata, ka tas, ka 1926. gada likumā nav noteikts beigu punkts, kurā tiek pārtraukta tiesas kontrole pār dokumentiem, nozīmē, ka Tiesu dienests attiecībā uz šiem dokumentiem darbojas kā “tiesu iestāde” faktiski un patstāvīgi. Atbildētāja pieeja vienkāršā nozīmē aprobežojās ar: a) to, ka nosaka, ka lietā *Flachglas* Tiesa izskatīja valsts tiesību aktus, lai noteiktu ministrijai šajā lietā uzticētās funkcijas, b) lai noteiktu tos valsts tiesību noteikumus, kas regulē Tiesu dienesta jurisdikciju šajā lietā, c) lai noteiktu, ka šajos valsts tiesību aktu noteikumos nav nekā par Tiesu dienesta dokumentu kontroles tvērumu laikā pēc procedūras pabeigšanas un d) bez jebkādas turpmākas atsauces uz Direktīvas mērķiem, atrisinot šo neskaidrību tādā veidā, kas ir pilnīgi pretēja Direktīvas mērķiem un Tiesas noteiktiem secinājumiem lietā *Flachglas*.
- 7 Tomēr, ņemot vērā *Flachglas*, Direktīvas 2. panta 2. punkts ir lasāms funkcionāli. Savā atbildē uz 1.c. jautājumu Tiesa atzīmēja, ka tad, kad likumdošanas process ir pabeigts, “likumdošanas vara” vairāk nevar tikt īstenota, un informācija ir uzskatāma par izsniedzamu, ņemot vērā Direktīvas 4. panta izņēmumus.
- 8 Direktīva ir interpretējama plaši, ņemot vērā tās preambulas 1., 9., 11. un 16. apsvērumu, un 1. pantu.
- 9 Papildus tam ģenerālvokāte lietā *Flachglas* (32. punktā) noteica, ka gadījumā, ja direktīvas teksts nav viennozīmīgi skaidrs, “tā ir jāinterpretē tā, lai tiktu veicināta pārskatāmība un informācijas pieejamība”.
- 10 Turklāt “tiesas vara” būtu jāinterpretē funkcionāli, tāpat kā “likumdošanas vara” tika interpretēta lietā *Flachglas*. It īpaši kā tas ir lietā *Flachglas* attiecībā uz likumdošanas funkciju, 2. panta 2. punkts vairs nav piemērojams, kad procedūra ir pabeigta. Ģenerālvokāte lietā *Flachglas* (55. punktā) izteica viedokli, ka, lai gan ir pilnīgi atbilstoši, ja tiesnešu sastāva apspriešanās nav atklāta, “tomēr tam seko iemeslu, uz kuru pamata tiesneši pieņēma savu nolēmumu, kā arī pierādījumu un argumentu, kas ir tikuši ņemti vērā, publicēšana”. Nonākot pie secinājuma attiecībā uz “likumdošanas varu” lietā *Flachglas*, ģenerālvokāte argumentēja, ka konkrētais apsvēruma attiecībā uz “tiesu jomu” ir attiecināms uz likumdošanas jomu.
- 11 Lietā *Deutsche Umwelthilfe* runa ir par to, vai “likumdošanas vara” varētu attiekties uz iestādi likumdošanas procesā, kurai bija uzdots sagatavot reglamentējošus instrumentus. Tiesa nosprieda, ka Direktīvas 2. panta 2. punktā

ietvertā iespējamā atkāpe (22. punkts) “nevar tikt interpretēta tā, ka tas pārsniedz to, kas nepieciešams, lai nodrošinātu tādu interešu aizsardzību, ko ar to tiek mēģināts nodrošināt, un ka tajā paredzēto atkāpju piemērošanas apjoms ir jānosaka, ņemot vērā šīs direktīvas mērķus”. Tiesa arī nosprieda, ka izņēmuma iemesls bija nodrošināt, lai likumdošanas procesa norise būtu bez traucējumiem un ka tas (28. punkts) “liek veikt šauru interpretāciju, saskaņā ar kuru Direktīvas 2003/4 2. panta 2. punkta otrās daļas pirmajā teikumā ir minēti tikai procesi, kuru rezultātā var tikt pieņemts vienādas hierarhijas likums vai tiesību norma”.

- 12 Tiesa secināja, ka iestāžu, kas darbojas likumdošanas jomā, aizsardzība pavisam neattiecas uz likumdošanas iestādi, kurai uzdots sagatavot regulējošus instrumentus, jo šī iestāde nav iesaistīta likumdošanas procesā kā paredzēts Direktīvā, jo (29. punkts) “[..] tieši likumdošanas procesa specifiskums un tam piemītošais raksturs attaisno īpašo tiesību aktu attiecībā uz informācijas tiesībām, kas pieņemti, īstenojot likumdošanas varu, tiesisko regulējumu, kas paredzēts gan Orhūsas konvencijā, gan Direktīvā 2003/4.”
- 13 Lietā *API* Komisija liedza piekļuvi tiesas dokumentiem attiecībā uz notiekošām un pabeigtām procedūrām atbilstoši Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punktam, kurā ir noteikts: “Iestādes var atteikt piekļuvi dokumentam, ja iepazīšanās ar to var kaitēt [..] tiesvedības un juridisku konsultāciju aizsardzībai”. Attiecībā uz otro kategoriju Tiesa (131. punktā) nosprieda, ka šo pamatojumu nevar piemērot attiecībā uz lietām, kuru izskatīšana ir pabeigta, jo “vairs nav pamata pieņemt, ka procesuālo rakstu publiskošana kaitē Tiesas tiesvedības funkcijām, jo šī funkcija pēc tiesvedības slēgšanas ir pabeigta” (skat. arī ģenerāladvokāta secinājumus šajā lietā, 31. punkts). Spriedumā lietā Komisija/*Breyer* ir nepārprotams *API* principu apstiprinājums.
- 14 Tiesai ir saistoša Orhūsas regula, un pamatlietas izskatīšanas laikā tika konstatēts, ka, neatsaucoties uz Orhūsas regulas piemērošanu, apspriežot Regulu Nr. 1049/2001, atbildētāja rakstveida paskaidrojumi precīzi neatspoguļoja Savienības institūciju juridisko nostāju attiecībā uz piekļuvi dokumentiem atbilstoši Savienības tiesību sistēmai.
- 15 Visbeidzot 1926. gada likuma 65. pantu var interpretēt saderīgi ar Tiesas lēmumu lietā *Flachglas*, jo tajā nekas nav teikts par tiesas kontroles piemērojamību laikā. Pretējā gadījumā to nepiemēro (spriedums, 2018. gada 4. decembris, *Minister for Justice and Equality and Commissioner of the Garda Síochána*, C-378/17, EU:C:2018:979).
- 16 Savukārt atbildētājs atzīst, ka jēdziens “tiesu vara” ir autonomas Savienības tiesību jēdziens. Tomēr jāņem vērā attiecīgais “tiesiskais un konstitucionālais konteksts”, kas noteikts valsts tiesību aktos, lai noteiktu, vai attiecīgā darbība atbilst “tiesu varas” autonomajam jēdzienam saskaņā ar Savienības tiesībām (skat. ģenerāladvokātes secinājumus lietā *Flachglas*, 62. punkts, un spriedumu *Fish Legal*, 48. punkts).

- 17 “Orhūsas konvencijas piemērošanas rokasgrāmatā” ir noteikts, ka “valsts iestādes” definīcija neietver personas vai institūcijas, kas darbojas tiesas statusā. Lai gan rokasgrāmata nav saistoša, to var uzskatīt par skaidrojošu dokumentu (*Fish Legal*, 38. punkts).
- 18 Atbilstoši Savienības tiesībām kontrole pār piekļuvi tiesas dokumentiem pēc galīgā nolēmuma pieņemšanas un visu pārsūdzību izsmelšanas tiek uzskatīta par “tiesu varas” īstenošanu. Kā norādīts spriedumā lietā *API*, Tiesa nav to iestāžu vidū, kurai būtu saistošs EKL 255. pants, un tas pamatots “tieši ar tiesvedības funkciju, kas tai jāveic [atbilstoši EKL 220. pantam,] raksturu” (82. punkts).
- 19 Uz Savienības tiesām neattiecas nekādas citas piekļuves tiesības kā tikai gadījumos, kad tās “veic administratīvos pienākumus” atbilstoši LESD 15. panta 3. punktam.
- 20 Vispārīgās datu aizsardzības regulas 23. panta 1. punkta f) apakšpunktā ir noteikts, ka Savienības vai dalībvalsts tiesību aktiem, kas piemērojami datu pārzinim vai apstrādātājam, ar leģislatīvu pasākumu var ierobežot to pienākumu un tiesību darbības jomu, kas paredzēti regulā, “ja ar šādu ierobežojumu tiek ievērota pamattiesību un pamatbrīvību būtība un tas demokrātiskā sabiedrībā ir nepieciešams un samērīgs, lai garantētu: [...] f) tiesu neatkarības un tiesvedības aizsardzību”.
- 21 Kā tika nospriests lietā *Komisija/Breyer* (45. punkts) “ne Eiropas Savienības Tiesas statūtos, ne Savienības tiesu reglamentos nav paredzētas trešo personu tiesības piekļūt procesuālajiem rakstiem, kas iesniegti saistībā ar tiesvedību”.
- 22 Vispārējās tiesas reglamenta 38. panta 2. punktā ir noteikts, ka “neviens trešā persona – ne privāttiesību, ne publisko tiesību subjekts – nevar piekļūt lietas materiāliem, ja nav saņemta tieša Vispārējās tiesas priekšsēdētāja atļauja pēc lietas dalībnieku uzklaušanās”.
- 23 Lai gan Tiesai piemēro Orhūsas regulu, tā nesniedzas tālāk par LESD 15. panta 3. punktu, tā kā Tiesai ir piemērojama Orhūsas regula tikai attiecībā uz tās administratīvajām funkcijām.
- 24 Arī Savienības tiesību akti balstās uz tiesu neatkarības jēdzienu. Lietā *LM* (63. punkts) Tiesa atsauca uz neatkarības “ārējo” aspektu, kas ietver prasību, lai iestāde veiktu savas “funkcijas pilnībā autonomi” un “nebūdam pakļauta nekādai hierarhiskai saiknei vai subordinācijai attiecībā pret kādu un nesaņemot jebkādas izcelsmes rīkojumus vai instrukcijas, tādējādi būdama aizsargāta pret ārēju iejaukšanos vai spiedienu, kas var nelabvēlīgi ietekmēt tās locekļu tiesas spriešanas neatkarību un ietekmēt viņu lēmumus”.
- 25 Lietā *Flachglas* ģenerālvokāte nošķīra likumdošanas un tiesu varas pilnvaru funkcionālo un strukturālo īstenošanu.

- 26 Lietā *Flachglas* Tiesa nosprieda (49. punkts), ka bija nepieciešama “jēdziena “strukturāras vai iestādes, kas īsteno likumdošanas varu” “funkcionāla interpretācija”. Tas nozīmēja, ka, neraugoties uz to, ka attiecīgās ministrijas lietā *Flachglas* strukturāli nebija likumdošanas iestādes, tām tomēr bija tiesības gūt labumu no atbrīvojuma, funkcionāli īstenojot likumdošanas varu. Attiecīgi Tiesa nosprieda, ka var uzskatīt, ka ministrijas īstenoja “likumdošanas varu”, “ciktāl tās piedalās likumdošanas procesā” (51. punkts). Citiem vārdiem, atbrīvojums attiecās tikai uz faktisko likumdošanas varu.
- 27 Turpretim attiecībā uz strukturālu likumdošanas iestādi ģenerālvokāte lietā *Flachglas* norādīja, ka nevajadzētu būt ierobežojumam laikā, apsverot tās “likumdošanas” darbības. Šajā ziņā ģenerālvokāte (73. punktā) norādīja: “Pretstatīšu šādu institūciju situāciju un tādu institūciju situāciju, kas saskaņā ar strukturālo definīciju ir daļa no paša likumdevēja. Attiecībā uz tiesību aktu pieņemšanu un pieņemtajiem tiesību aktiem institūcijas, kas ir daļa no likumdevēja, veic vienīgi likumdošanas funkcijas. To darbībai šādā statusā nav sākuma un beigu punkta laikā. Tādēļ attiecībā uz iespēju tās izslēgt no termina “valsts iestāde” definīcijas direktīvas izpratnē ierobežojums laikā nepastāv.”
- 28 Šo ģenerālvokātes komentāru Tiesa neizskatīja. Tomēr tas liek domāt, ka iestādei, kas strukturāli darbojas “tiesu varā”, nebūs ierobežojuma laikā, piemērojot 2. panta 2. punktu.
- 29 Attiecībā uz apelācijas sūdzības iesniedzēja argumentiem par nepieciešamību plaši interpretēt Direktīvu, Direktīvas mērķi var sasniegt vienīgi tās materiālajā piemērošanas jomā, kas izslēdz darbības, kas veiktas atbilstoši “tiesu varai”.
- 30 Apelācijas sūdzības iesniedzējs savā pieejā neņem vērā 2. panta 2. punktā minētā atbrīvojuma mērķi attiecībā uz “tiesu varu”, un, it īpaši, tiesvedības procesa raitu norisi.

Īss lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu motīvu izklāsts

- 31 Strīdus jautājums ir par to, vai tiesas dokumenti ir Īrijas Tiesu dienesta rīcībā saskaņā ar “tiesu varu” Direktīvas 2. panta 2. punkta izpratnē pēc tam, kad pieņemti galīgie nolēmumi un izsmeltas visas pārsūdzības iespējas procedūrā. Ciktāl var konstatēt, šo jautājumu nekad nav izlēmusi Tiesa vai citu dalībvalstu tiesas.